

Etter det varme våret i Nordeuropa i middelalderen ble det fra ca. 1300 kaldere og større nedbørmengder. Nomadiserende svedjebrukere måtte dermed flytte oftere. Noen av dem fant det formålstjenlig å dyrke rug (juureinen, korpuruus, metsäruus, mätsäruus, talviruis) og neper i granskogen. Det gikk fire år fra felling av trærne i april (huhtikuussa) til innhøsting av rugen (Soininen 1959, Heikinheimo 1915). Denne svedjebruksvarianten, **huuhta**, er utviklet i de savokarelske skogene, framprovosert av den dødstruende pesten og senmiddelalderens kaldere klima. Nöden tvang dem til å eksperimentere fram huuhta-teknikken. „Nöden lærer naken kvinne å spinne“, heter det. Den dødelige ergotismen, antonsild, som herjet i Sentral - og Nordeuropa fra folkevandringstiden og framover i middelalderen, kan ha vært med på å tvinge fram huuhta-teknikken i de store skogene. Disse skogsvedjebrukerne var mindre mottagelig for ergot enn andre, som levde nærmere åkerbrukerne. Men det kommer mere om dette under omtalen av rugen.

Det er forøvrig klart at finnene ikke kan ha lært huuhta av slaverne, og intet tyder på at de kan ha lært det av noen andre heller. Slaverne (Sclaveni, Antes og Venethi) har en annen historie, som kan spores tilbake i de bysantinske kildene til ca. 600 e.Kr. (Jordanes, Procopius og Theophylact). Bulgarriket ble grunnlagt 681 e.Kr., og det bidro til kristningen av den slaviske verden i de påfølgende to tre hundreårene. Åkerbruket hadde tidligere utviklet seg her blant slaverne i den fruktbare jorda ved elver og sjøer. Skandinaver (Varjager / Vitiazi) og finner var sterkt involvert i opprettelsen av Kievstaten i 882 e.Kr. De gamle svedjeleiderne ble den herskende klassen med tidligere øksemenn som leilendinger, og som slaver (stradnik) hvis de ikke oppførte seg pent (Kljuchevsky 1960 186). Men etter år 1110 begynte Kiev *rus* å miste sin makt, og Nestorkröniken slutter her. Lederskapet ble bl.a. flyttet nordøstover til Rostov ved övre Volga, og i 1124 e.Kr. ble dette boyarrikets sentrum og krigsmakt igjen flyttet til Suzdal (Zaliesskaia Oblast, za liess = bakom skogen) i Opolye (Polsky = på åkermark). Fram til fyrst Mstislav's död i år 1132 klarte Kiev å holde stand mot Polovtsi.

I år 1103 ble følgende referert om befolkningens skjebne; "Om våren tok bonden ut hesten for å plöye, da en polovtsin angrep ham, og etter å ha stukket bonden med sverdet, dro han til bondens gård, og drepte kone og barn, rövet og satte fyr på husene" (Kljuchevsky 1960 192). "Steppenes barbarer" hindret også handelsveiene gjennom Kiev. Kievs fyrstehus rekrutterte andre; Vladimir's eldste sönn, Boris, regjerte i Rostov, mens den neste sönnen, Gleb, styrte Murom. Flyttingen nordover skyldes ikke bare frykten for tyrkerne, tartarene, lechsene og andre aggressive folkegrupper (polovtsi / kumani), men også næringsmulighetene her nord. De finske folkegruppene som holdt til her hadde levnet en mengde svedje etter seg, og disse ble nå tatt i bruk av de ankomende åkerbrukerne.

Nyrydding i den gode jorda ved elvene Oka, Ugra og Volga og ved sjöene kom i tillegg til de avlagte svedjene. De gamle samfunnene med sine sentra; Kostroma, Murom, Yaroslavl, Vladimir m.fl., kom snart på fote igjen, og ved mongolenes angrep fortelles det at Moskva, Tver og andre byer hadde både klostre og kongeseter. Den slaviske åkerbruksbefolkningen ökte like jevnt og trutt som de finske svedjefolkene i skogene, men på ulik vis og til ulike tider. Åkerbruk og svedjebruk reagerer forskjellig på klimavariasjoner og andre påvirkninger. Finnene og slaverne kunne derfor leve i kontinuerlig fruktbar interaksjon med hverandre. Finske folk som; finner, ester, vepser, muromani og merya hadde lenge holdt til i skogene her i Nordöst-Rusland, innen de rusiske åkerbrukerne kom sörra. Muromani holdt til ved nedre Oka, merya omkring Periaslavl og Murom, vepser i Bieloe Ozero (Kljuchevsky 1960 204). Skogens betydning reflekteres også i det rusiske språket, men ikke med den samme subtiliteten som i det finske (French 1983 15).